

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **A. Z.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, č. j. OAM-70/ZA-ZA06-K01-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 25. 3. 2013, č. j. OAM-70/ZA-ZA06-K01-2013 nebyla udělena žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 2. 4. 2013. Obsahem žaloby byla vyjmenována jednotlivá ustanovení správního řádu, sice ust. § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění, která byla během správního řízení ze strany žalovaného porušena. Vzniklá pochybení byla uvedena v obecné rovině. Dále namítl, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 14, § 14a zákona o azylu. V rámci správního řízení opakovaně uvedl, že Republiku Kosovo opustil nejen z ekonomických důvodů, ale také z důvodu pronásledování, resp. nebezpečí, jež mu hrozilo ze strany soukromých osob, kdy jednání těchto osob bylo vždy tolerováno státními orgány. Je však pravdou, že o svém pronásledování před správním orgánem nehovořil, a to jen z důvodu neznalosti azylového řízení, avšak nebyl správním orgánem v této souvislosti v dostatečné míře poučen o tom, že má vše, co jej vedlo k podání žádosti o azyl, uvést v rámci pohovoru. Dále poznamenal, že v případě návratu do státu, jehož je státním občanem, tedy Republika Kosovo, by mohl být ohrožen na životě či svobodě, tudíž splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Navrhl proto zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 23. 5. 2013 žalovaný popřel oprávněnost žaloby, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Námitku, že Republiku Kosovo opustil nejen z ekonomických důvodů, ale také z důvodu pronásledování, o kterém však před správním orgánem nehovořil, považoval žalovaný za nedůvodnou a především účelově vznesenou. Jmenovaný v žádosti výslovně uvedl, že odjel kvůli ekonomickým problémům, žádný jiný důvod neměl. Ani ve vlastnoručně psaných důvodech jiné skutečnosti neuvedl a rovněž v pohovoru na konkrétní dotaz, zda kromě ekonomické krize měl i jiný důvod k odjezdu, výslovně odpověděl, že ne. Jmenovaný spolu s výzvou k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany převzal dne 25. 2. 2013, rovněž poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu, ve kterém byl náležitě poučen o tom, že musí uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. V průběhu řízení mu byl také poskytnut dostatečný prostor všechny své důvody uvést. Žalovaný zdůraznil, že poučovací povinnost správního orgánu nemůže jít tak daleko, že by účastník řízení byl poučován i tom, jaké důvody a jaké skutečnosti má uvádět, aby jeho žádosti bylo vyhověno nebo sugestivně dotazován na důvody, o kterých sám nehovoří, protože to by bylo v rozporu s účelem samotného řízení a se zásadou objektivní pravdy. Rovněž byl žalovaný přesvědčen, že žádost jmenovaného důkladně posoudil a své rozhodnutí odůvodnil i s ohledem na § 14 a § 14a zákona o azylu. S ohledem na koncepci ust. § 14 zákona o azylu je třeba vycházet ze skutečnosti, že udělení humanitárního azylu je zcela výjimečným institutem a jako takový je udělován pouze v těch nejzávažnějších případech. Tím však dle názoru žalovaného celková situace žalobce není, s ohledem i na výše uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že meze správního uvážení v žádném případě nepřekročil. V případě žalobce se správní orgán rovněž zabýval otázkou jeho návratu do země původu. Z tvrzení žalobce vyvodil žalovaný správně skutkový stav, který s ohledem na informace o zemi původu důkladně vyhodnotil. Žalovaný byl proto toho názoru, že při svém postupu neporušil ustanovení zákona o azylu či správního řádu, žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 28. 2. 2013. S obsahu žádosti vyplynulo, že je občanem Kosova, albánské národnosti, vyznává islám, v Kosovu žijí jeho rodiče a pět bratrů, v ČR jeho manželka, občanka ČR M. B. V průběhu roku 2008 vycestoval z Kosova do ČR, kde se zdržoval v Ostravě do konce roku 2009, poté střídavě pobýval v ČR a Itálii. Koncem roku 2012 byl zadržen v ČR, uvězněn na jeden den. Odchod z vlasti upřesnil na den 17. 3. 2008, důvodem byly ekonomické potíže, neměl kde pracovat, jiný důvod neuvedl. Vycestoval na základě platného cestovního pasu Kosova a českého víza. Vzhledem k tomu, že v ČR uzavřel manželství, má zájem žít ve společné domácnosti s manželkou, žádal o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti doložil i fotokopii oddacího listu. Z obsahu pohovoru, který byl veden se jmenovaným dne 28. 2. 2013 vyplývají shodné skutečnosti s těmi, které byly obsahem jeho žádosti o azyl. Uvedl dále, že pracoval do roku 2008 jako zedník, v uvedeném roce přicestoval do ČR, měl uděleno pracovní povolení na dobu jednoho roku, poté si povolení o dalších jedenáct měsíců prodloužil. Vzhledem k nemožnosti dalšího prodloužení vycestoval koncem roku 2009 za příbuznými do Itálie, kde se zdržoval asi šest měsíců, poté se vrátil zpět do ČR. Střídavě pobýval v Itálii a v ČR. V průběhu roku 2013 byl zadržen policií v ČR. Odmítl vrátit se zpět do Kosova, rodinné příslušníky již už pět let neviděl. Krom ekonomických důvodů neměl žádné příčiny pro odjezd ze své vlasti, což přiznal. Dále uvedl, že uzavřel v ČR manželství, projevil zájem tu i nadále žít, založit rodinu, mít děti. S manželkou se seznámil v roce 2008 až 2009, po třech měsících spolu začali vést společnou domácnost. Sňatek byl jediným východiskem, když už měl výjezdní vízum. Policisté mu řekli, že musí odjet na 1,5 měsíce do Kosova, na to nechtěla přistoupit ani manželčina rodina. V současné době má udělený roční zákaz pobytu. Měl možnost podat do pěti dní odvolání, což však neučinil, odvolal se až po uzavření manželství, tedy po lhůtě.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“ V daném případě soud zjistil, že u žalobce se jedná o první žádost o udělení

mezinárodní ochrany. Pokud jde o žalobní body, jimiž žalobce vytýkal žalovanému porušení citovaných ustanovení správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci dle názoru soudu byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Jmenovaný v žádosti výslovně uvedl, že odjel kvůli ekonomickým problémům, žádný jiný důvod neměl. Stejně tak i ve vlastnoručně psaných důvodech jiné skutečnosti neuvedl, v rámci pohovoru na konkrétně specifikovaný dotaz, zda kromě ekonomické krize měl nějaký jiný důvod k odjezdu, výslovně odpověděl, že nikoli. S ohledem na tvrzení žalobce byly dostačující skutečnosti, z nichž žalovaný vyšel, nebylo nutné opatřovat další podklady pro rozhodnutí. V postupu žalovaného neshledal soud žádné pochybení. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu.

Jak již konstatoval ve své rozsáhlé judikatuře Nejvyšší správní soud, žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.

Vymezením pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné i v rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „za pronásledování je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“ Dříve než žalovaný posoudil opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zajistil si informace o zemi původu žalobce, vedle jeho výpovědi vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv na území Kosova, konkrétně ze Zprávy Human Rights Watch, leden 2011 a leden 2012, dále z Informace Velvyslanectví Republiky Kosovo v Praze ze dne 21. 3. 2012, č. j. RKSCZ/SONO3A/2012 a z aktuálních informací z Infobanky ČTK Země světa, Kosovo. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu, v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žadateli dne 21. 3. 2013 poskytnuta možnost se s nimi seznámit. V uvedený den jmenovaný do protokolu uvedl, že ho situace v Kosovu nezajímá, chtěl, aby se situace co nejdříve vyřešila, protože tu má manželku a ona za ním musí cestovat až z Ostravy.

Podmínkou pro udělení azylu cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů jmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství

poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

V případě žalobce bylo zjištěno, že důvodem k opuštění vlasti byly výlučně ekonomické potíže ve vlasti, rovněž v případě svého návratu do vlasti vyjadřoval obavu především z ekonomických potíží. Ekonomická nouze v zemi původu však nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. V daném případě však nebylo zjištěno nic takového, rovněž ani žalobce v rámci správního řízení takové skutečnosti netvrdil.

Vzhledem k tomu, že v podstatě jediným důvodem k opuštění vlasti byly ekonomické potíže, soud odkazuje na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65 či rozsudek ze dne 15. 1. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, dostupná na www.nssoud.cz.

Jak vyplynulo z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, svoji vlast opustil v roce 2008, poté pobýval v ČR na základě platného ročního pracovního víza, které si posléze prodloužil a poté, co se mu znovu již vízum nepodařilo prodloužit, vycestoval za prací na území Itálie a na území ČR se opakovaně vracel za svojí družkou, v Itálii pobýval celkem 7x, nejdéle po dobu šesti měsíců, přičemž cestoval vždy nelegálně, na území ČR i Itálie pobýval rovněž nelegálně a o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl zadržen policisty při opětovném výjezdu z území ČR byl správně vyhoštěn a hrozilo mu trvalé opuštění území ČR a tím i odloučení od jeho novomanželky, což nechtěl připustit. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, www.nssoud.cz, dle kterého „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003 NSS uvedl: „...cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v němž budou garantována jeho základní práva a svobody.“ Z této logiky také vyplývá, že cizinec má požádat o azyl neprodleně poté, co má k tomu příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V opačném případě tedy při podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kdy mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusejí shodovat z důvody

odchodu ze země původu a naopak se spíše jedná o snahu cizince si v České republice legalizovat pobyt; to může cizince z poskytnutí azylu vyloučit podobně jako žádost v jiné, než první bezpečné zemi.

V případě jmenovaného je zřejmé, že po svém příjezdu do ČR se v zemi volně pohyboval, pracoval, dokonce zde uzavřel i sňatek, o mezinárodní ochranu však požádal až poté, co nastala možnost jeho bezprostředního odjezdu do vlasti na základě uděleného správního vyhoštění.

Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení správně shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl neudělil.

Soud se zcela ztotožňuje i se závěry žalovaného, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 13, § 14 zákona o azylu. Existence rodinných vazeb na území (České republiky) nelze považovat za důvodnou pro udělení azylu z humanitárních důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, rozsudek ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011, dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud se týká důvodů pro udělení azylu podle § 14a zákona o azylu soud se ztotožnil plně s argumentací žalovaného, sice že ve výpovědích žadatele nebyly uvedeny žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno vyvodit, že by mu v republice Kosovo hrozilo nebezpečí vážné újmy.

Rovněž žalobci nemůže hrozit ani vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu. Žalovaný vycházel z připojené podkladové dokumentace o zemi původu žalobce, konstatované v obsahu odůvodnění rozsudku, žadatel byl řádně poučen o možnosti seznámit se s citovanými materiály, což však neučinil, do protokolu uvedl, že ho situace v Kosovu nezajímá, chtěl, aby situace byla řešena co nejdříve s ohledem na skutečnost, že v ČR má manželku, a ona za ním musí cestovat až z Ostravy. Nebylo rovněž prokázáno, že by v Republice Kosovo mu mohl být uložen trest smrti či vykonání tohoto trestu hrozilo, žalovaný dále vycházel z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva, podle kterých pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské Úmluvy o lidských právech. Aby bylo možno pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o lidských právech, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejichž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V případě žadatele se jedná o osobu, která nikdy neměla řádné potíže se státními orgány své země a proti které podle jejího výslovného sdělení ve vlasti nikdy nebylo a ani v současnosti vedeno není trestní stíhání. Uváděné potíže – ekonomické potíže spočívající

v zajištění si práce a bydlení po návratu do Kosova, se nejedná o závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Rovněž nebylo prokázáno, že návratem do Kosova by byl ohrožen či postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí (viz informace Human Rights Watch, leden 2012). Soud proto shledal, že nebyly dány zákonné podmínky u žalobce ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Skutečnost, že uzavřel sňatek dne 16. 2. 2013 s M. B., státní občankou ČR, nemůže být rovněž důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Na podporu tohoto právního názoru soud odkazuje na judikaturu NSS, např. rozsudek sp. zn. 2 Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009., sp. zn. 9 Azs 3/2010 ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010 ze dne 21. 5. 2010 či rozsudek sp. zn. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, dostupné na www.nssoud.cz, ve kterých rodinné vazby cizince v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V daném případě navíc bylo zjištěno, že žalobce se od své partnerky již dříve na delší dobu odlučoval, a to v případě svých cest za prací do Itálie, kde opakovaně pobýval i několik měsíců v roce, partnerku navštěvoval vždy pouze na dobu dvou týdnů až jednoho měsíce, z čehož nelze usuzovat o pevnosti rodinné vazby. Správně proto žalovaný dospěl k závěru, že nebyly splněny ani zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 14b odst. 1 a 3 citovaného zákona.

Soud na závěr konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se vzhledem k příběhu žalobce soudu jeví jako zcela účelová. Poukazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, www.nssoud.cz, podle kterého „*obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu bez prokázání existence takového nebezpečí za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území ČR pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o jeho účelovosti.*“

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, nedošlo k porušení v žalobě označených jednotlivých ustanovení správního řádu, žalovaný vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti, podle ust. § 3 správního řádu, postupoval žalovaný tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Výrok rozhodnutí má náležitou oporu v jeho odůvodnění, které obsahuje podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a z jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Žalovaný se plně v intencích žalobních bodů vypořádal jak se žalobcovými tvrzeními potíženími, tak i situací v zemi jeho původu.

Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. června 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová